

Los últimos días de María Antonieta

Títol original: *Le Déluge* (AKA: *The Flood*) **Direcció:** Gianluca Jodice **Guió:** Filippo Gravino, Gianluca Jodice **Països:** Itàlia, França **Durada:** 101 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama històric **Interpretació:** Guillaume Canet, Mélanie Laurent, Aurore Broutin, Hugo Dillon... **Música:** Fabio Massimo Capogrosso **Fotografia:** Daniele Cipri **Distribuïdora:** Castelao Pictures **Estrena a Espanya:** 26/06/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

París, 1792. La revolució del poble francès ha triomfat i el rei Lluís XVI, juntament amb la seva esposa Maria Antonieta i els seus fills, són arrestats i empresonats a la Tour du Temple, un sinistre castell de París, en espera del seu judici. Lluny de l'esplendor, els privilegis i les riqueses, la família es troba aïllada i vulnerable per primer cop a les seves vides. Aquests seran els turbulents últims dies dels dos monarques abans de la seva històrica execució a la guillotina. (FilmAffinity)

CRÍTICA

El diluvi

La Revolució Francesa ha esclatat. I el rei Lluís XVI, la seva esposa Maria Antonieta, els fills Lluís Carles i Maria Teresa, i la germana del monarca, Isabel, són tancats a la Torre del Temple als afores de París, esperant el seu tràgic destí. Privats de les comoditats i luxe habituals, aprofiten el seu temps com bonament poden, mentre queden clares les diferències de caràcter del rei i la seva esposa. Ell és un home piadós i una mica ingenu en la seva bondat, mentre que ella és més freda i pragmàtica, no li ha estat fidel, i li costa suportar la resignació de l'altre.

Interessant drama històric, que posa el focus en els últims dies de Lluís XVI, per això el títol en espanyol és molt poc oportú, perquè no arribem als últims dies de Maria Antonieta, que va sobreviure uns quants mesos al seu marit. En canvi l'original, *Le déluge*, "El diluvi", en al·lusió al que va dir Lluís XV que vindria després d'ell, amb tints catastrofistes i apocalíptics, és molt adequat. Però en fi, sigui com sigui, el film sap descriure amb sobrietat el final dels privilegis de la família reial, amb aquestes tres parts de què consta molt significativament titulades "Els déus", "Els homes", "Els morts", en què van descendint en consideració social, de manera especial davant les que podríem anomenar "Les bèsties", la massa popular oprimida i ressentida que llença fora la bilis acumulada després d'anys d'autèntica misèria, i algun dels carcellers. És d'agrair que no hi hagi escarafalls ni per exaltar la revolució ni per condemnar-ne els excessos, es mostra la tragèdia concreta i la manera com avança vertiginosament i imparabile la història.

Hi ha encert per part del director Gianluca Jodice amb el seu coguionista Filippo Gravino en la mesura amb què es pinta els personatges, que comparteixen la seva humanitat. Per exemple, té força el discurs que té preparat de "benvinguda" el seu principal carceller, i que repassa nerviosament, ja que després ressona en els preparatius de Lluís XVI del que pensa dir davant la Convenció en la seva defensa. I té sentit la decisió creativa de no abandonar mai l'entorn de la Torre del Temple per portar-nos a altres escenaris, com podria ser el de la Convenció.

El film es basa principalment en els records de l'ajudant de càmera Jean-Baptiste Cléry, que va plasmar a *Diario de lo ocurrido en la torre del Temple durante el cautiverio de Luis XVI*, i juga al contrast entre el rei i la seva actitud aparentment despreocupada, i Maria Antonieta, que no suporta el tràngol actual, i que tindrà un potent esclat en l'últim tram. En el terreny interpretatiu ho fa molt bé Guillaume Canet, gairebé irreconeixible com el rei, mentre que Mélanie Laurent ho té més difícil, perquè el seu personatge destaca per l'astúcia, i es troba a faltar més tendresa i alguna cosa que s'assembla a la fragilitat, de manera que quan treu el cap, sorprèn i costa acceptar-ho. I encara que siguin més secundaris, està bé la resta de l'elenc, els components de la família reial, el servent, els carcellers, els polítics.

José María Aresté – decine21.com